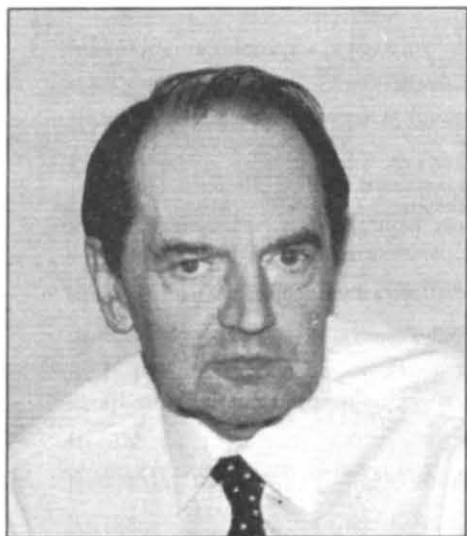

ПАМ'ЯТІ ІГОРЯ СТАНІСЛАВОВИЧА ПІОРО

4 січня 2005 р. на 57 році життя після тяжкої тривалої хвороби перестало битися серце Ігоря Станіславовича Піоро — кандидата історичних наук, старшого наукового співробітника науково-дослідної частини Київського національного університету імені Тараса Шевченка, знаного, у першу чергу, як дослідника етнічної історії населення Криму за часів Риму та раннього середньовіччя, широї, чуйної, інтелігентної людини, на долю якої випали нелегкі випробування.

Народився Ігор Станіславович 18 лютого 1948 р. у м. Бердичеві Житомирської області, в сім'ї службовців: його батько, Піоро Станіслав Петрович, був лікарем, мати, Рутковська Ванда Іванівна, — економістом.

Після закінчення київської середньої школи № 53 він у 1966 р. вступає на історичний факультет Київського державного університету ім. Т.Г. Шевченка. Під час навчання в університеті брав активну участь у роботі археологічного гуртка та Студентського наукового товариства, а також проводив польові дослідження в Ольвійській (1967 р.), Кримській (Мангупський загін, 1968—1974 рр.) археологічних експедиціях. У 1968 р. працював в міжнародній археологічній експедиції «Одри—68».

У 1971 р. отримав диплом з відзнакою і був зарахований до аспірантури при кафедрі археології та музеєзнавства. Однак, через певні розбіжності у поглядах на етнічну історію ранньосередньовічного Криму, в той час його дисертаційне дослідження не було прийнято до захисту попри схвальні відгуки Є.В. Веймарна та В.В. Кропоткіна.

У 1974 р. І.С. Піоро був зарахований на роботу до науково-дослідної частини (НДЧ) Київського університету де працював на посадах — молодший науковий співробітник (1974—1988 рр.), нау-

ковий співробітник (1988—1990 рр.), старший науковий співробітник (1990—2002 рр.).

У 1976—1993 рр. І.С. Піоро — керівник госпрозрахункової новобудовної археологічної експедиції при кафедрі археології та музеєзнавства, на плечі якого лягала відповідальність за організацію і вирішення широкого кола питань пов'язаних з життєдіяльністю співробітників і студентів, що проходили на базі експедиції археологічну практику: від забезпечення транспортом, житлом, харчуванням тощо, до виконання плану розкопок на високому науковому рівні тачасно поданих звітів замовникам і до архіву ІА НАН України. Під його керівництвом та за його активної участі співробітники кафедри і студенти факультету врятували від руйнування та дослідили археологічні пам'ятки бронзового, раннього залізного віку та середньовічних кочовиків в зонах новобудов степової України у Дніпропетровській, Донецькій, Харківській та Луганській областях. Було розкопано та введено в науковий обіг матеріали з 262 курганів, в яких виявлено понад 2000 поховань різних часів та народів. Унікальні артефакти представлено в музеї і фондах кафедри археології та музеєзнавства.

Хвороба рано далася взнаки і вже у середині 80-х рр. ХХ ст. змушувала пересуватись з паличкою, але вимогливість до себе, відповідальність, щира любов до обраної професії не давали можливості зупинитись — Ігор Станіславович продовжував по 5—6 місяців працювати у полі і лише найближчі друзі та рідні знали як важко йому доводиться.

Кандидатську дисертацію І.С. Піоро захистив у 1989 р., а у 1992 р. йому було присвоєно ВАК України звання старшого наукового співробітника зі спеціальності «Археологія».

У 1993—2000 рр. Ігор Станіславович — науковий керівник дослідницької теми НДЧ університету. Лише у 2002 р. хвороба змусила І.С. Піоро піти на пенсію за інвалідністю.

Не дивлячись на те, що робота в НДЧ університету не була пов'язана з науковою темою, яка захопила Ігоря Станіславовича ще у студентські роки, він продовжував досліджувати проблеми історії та археології Криму пізньоримської доби та раннього середньовіччя, формування етнічного складу населення півострову в часи вторгнення готів та гунів, панування Візантійської імперії та хазарської присутності, цим питанням присвячено більшість його статей. І.С. Піоро — автор понад 60 наукових праць, серед яких і добре знана в наукових колах монографія «Крымская Готия» (К., 1990), видана власним коштом автора.

Світлу пам'ять про Ігоря Станіславовича Піоро назавжди збережуть у своїх серцях його колеги, друзі та рідні.